ЗМЕСТ

Кацярына Гліністая
Стары Мінск прачынаецца
(пераклад Ірыны Зінкевіч) 7

Алёна Кучынская
Скрадзены час
(пераклад Ірыны Зінкевіч) 13

Настасся Гарбачова
Справа № 31. Талісман
(пераклад Ірыны Зінкевіч) 29

Аляксандра Гарачка
Лаўцы зорак
(пераклад Ірыны Зінкевіч) 69

Ія Палікарпава-Гілевіч
Радня
(пераклад Ірыны Зінкевіч) 86

Кацярына Стрынгель
Кандытар мары
(пераклад Ірыны Зінкевіч) 109

Ганна Асокіна
Пацалунак русалкі
(пераклад Паліны Грыб) 123

Віка Малікава
Карона Паднора
(пераклад Паліны Грыб) 149

Ануша Захарэвіч
Антыкварыят з душой
(пераклад Яны Владыкі) 186

Кацярына Тэн
Апошні вагон
(пераклад Яны Владыкі) 198

Таццяна Блохіна
Захавальнік
(пераклад Наталлі Давыдоўскай) 224

Мар'яна Дуброўская
Кароль званоў
(пераклад Наталлі Давыдоўскай) 236

Алеся Лісоўская
І свет больш не быў пустым
(пераклад Наталлі Давыдоўскай) 246

Ніка Айкан
Ноч у тэатры
(пераклад Наталлі Давыдоўскай) 273

Яўгенія Ляхавец
Паўночнае таксі
(пераклад Наталлі Давыдоўскай) 286

Пасляслоўе 300

Кацярына Глiнiстая

СТАРЫ МІНСК ПРАЧЫНАЕЦЦА

Максім заўважыў небяспеку выпадкова. Можна сказаць, пашанцавала. Ён ішоў ад тэатра да праспекта, думаючы пра сваё, як раптам бакавы зрок выхапіў незвычайную для начнога парку тэкстуру. Луска? У той жа момант нешта кінулася ў яго бок, але Максім ужо быў гатовы. Істота замёрла: ці то ўлавіла пах, ці нейкім іншым чынам зразумела, з кім мае справу. Максім, не рухаючыся, разглядаў яе: доўгія цёмныя валасы, ломкія бледныя рукі. Русалка, ды яшчэ так далёка ад узбярэжнай! Ён звыкла склаў пальцы, рыхтуючыся кінуць заклён.

Русалка выскалілася і кінулася прэч — да ракі. Яна рухалася на здзіўленне хутка, спрытна перабіраючы рукамі па зямлі, і калі б Максім не дапамагаў

сабе магіяй, то даўно б адстаў. Ён бег уздоўж дэкаратыўных каменных ваз на агароджы парку, намагаючыся не страціць нечысць з вачэй. Дасягнуўшы Свіслачы, русалка нырцанула ў ваду. Максім, не вагаючыся ні секунды, скокнуў следам.

Вада была каламутнай, досыць прахалоднай, але не ледзяной. Максім агледзеўся па баках і, не заўважыўшы слядоў русалкі, завучаным жэстам адкрыў пераход у Падсвецце. Пару імгненняў мяжа паміж светамі супраціўлялася заклёну, але ўрэшце Максім адчуў, што ціск саслаб: пераход удаўся.

Апошнія пару дзясяткаў гадоў ён бываў тут рэдка: нечысць агулам пацішэла, а ўжо тая, следам за якой даводзілася ісці ў Падсвецце, тым болей. Максім здзівіўся: за час яго адсутнасці тут усё моцна змянілася. Ажывілася. Карані духаў дрэў цяпер спускаліся з невядомай вышыні ў бяздонныя глыбіні, павольна пагойдваючыся, як багавінне. Скрозь зараснікі, пульсуючы, цякла сіла. Ашаламляльны кантраст з той пустыняй, якая сустрэла яго ў Падсвецці мінулым разам. Ураўнаважваючы сябе заклёнамі, Максім аглядаўся. Дробныя падсветныя духі сноўдалі між каранямі, быццам рыбкі ў мігатлівым святле. Чарадзей павёў рукой — рух пакінуў за сабой лёгкі след з жамчужных бурбалак. Максім усміхнуўся: вось жа, ён ужо і ўспомніць не мог, калі апошнім разам Падсвецце было такім. Цікава, што ажывіла магію?..

У гэты момант русалка атакавала.

Яна раптам з'явілася з суплёту хвалістых каранёў, імклівая і смяротная. Схапіла Максіма за за-

Алёна Кучынская

СКРАДЗЕНЫ ЧАС

У крамцы выстаўляліся рэчы зусім рознага кшталту: ад вытрадлівых пажоўклых папяровых лебедзяў і бурштынавых павукоў з крывымі лапамі да сусветна вядомых карцін, якія наведнікі прымалі за копіі. Тут ва ўсіх пад носам пакрываліся пылам адна з балерын Эдгара Дэга і «Шпацыр» Шагала. Апошнюю карціну гаспадыня Вера берагла асабліва і штораз адгаворвала пакупнікоў, калі тыя праяўлялі да палатна занадта пільную цікавасць. Гэтая карціна была адным з самых каштоўных успамінаў пра дзяцінства і тым нямногім, што звязвала яе з бясследна зніклым бацькам.

Захоўваліся ў краме і зусім дзіўныя рэчы: папяровая мапа ў цяжкай раме, з выявай незнаёмага

раёна Мінска (часам вуліцы на ёй мяняліся месцамі, а рака кожны раз цякла там, дзе ёй уздумаецца); старадаўні насценны гадзіннік, стрэлкі якога спыняліся, а пасля ішлі наперад ды раптам назад; камода з глыбокай расколінай на веку, шуфлядкі якой непрадказальна высоўваліся самі, а ўнутры іх штораз аказвалася нешта новае — скамечаная ўлётка, засушаны пучок зёлак ці пачак цыгарэт. Але, здавалася, ніхто і не заўважаў гэтых дзівосаў, акрамя самой Веры.

Крамка практычна не прыносіла грошай і насамрэч была прыкрыццём. Самае значнае адбывалася ў глыбіні залы, дзе ля сцяны стаяў стол, загрувашчаны кнігамі, паперамі і абгорткамі ад шакаладу. Сярод усяго тут ляжала і шыльда з надпісам: «*Знайду што заўгодна. Дорага*».

Вера, сумуючы, сядзела за сталом і беспаспяхова спрабавала спапяліць позіркам пустую тэчку з надпісам «Справа №». Размерана пастуквала секундная стрэлка на гадзінніку, сёння ён ішоў задам наперад і цяпер паказваў без чвэрці сем. Веру хіліла ў сон, калі званочак на дзвярах ціха бомкнуў.

У краму ўвайшла высокая станістая асоба ў чорным строі. Твар жанчыны прыхоўвалі шыракаполы капялюш, цёмныя акуляры і вугальна-чорная медыцынская маска. Вера бліснула вачыма, і стрэлка на гадзінніку замёрла, быццам той збіраўся прыслухоўвацца да таго, што мае адбыцца.

— Добры дзень! Што шукаеце?

У адказ жанчына зайшлася кашлем, і толькі калі прыступ скончыўся, суха выціснула:

— Час.

Вера на імгненне разгубілася.

— Прабачце?

Жанчына з адчаем скінула на падлогу маску, наступнымі туды ж упалі акуляры, агаляючы маршчыністы твар.

— Час! Ён скраў мой ЧАС! — выгукнула жанчына і зноўку закашлялася.

Вера з цікаўнасцю схіліла галаву і сцішыла дыханне. Новае заданне, ды яшчэ якое! Не проста фамільны пярсцёнак ці кашалёк — самы сапраўдны скрадзены час! Чаго толькі ёй не даводзілася шукаць за апошнія два гады, нават зніклую ў Мінску музыку. Але гэта! Гэта быў зусім іншы ўзровень. Вера паднялася з адзінага ў краме крэсла і жэстам прапанавала жанчыне сесці.

— Мы пазнаёміліся на вакзале, я вярталася з камандзіроўкі, — жанчына прысела і пачала расказваць, няспешна здымаючы пальчаткі. — Назваўся Міхалам. Ахайна апрануты, з манерамі і неверагодна прыгожы. Дапамог з валізкамі, выклікаў таксоўку і пакінуў нумар.

Старая сціснула кулакі, глыбока ўздыхнула.

— Я ніколі не тэлефаную першай, а тут не ведаю, што на мяне найшло, ды варта было мне застацца адной, як я ўжо набірала гэтаму мярзотніку.

Аляксандра Гарачка

ЛАЎЦЫ ЗОРАК

— Лаві! Лаві хутчэй!

Перад тварам успыхнула, і я зажмурылася. Міма пранеслася нешта зыркае, іскрыстае і гарачае. Такое гарачае! Я міжволі кранулася броваў — ці на месцы. А вогненны шарык праляцеў зусім побач, з ціхім меладычным звонам стукнуўся аб пакацісты бок даху, пракаціўся па чарапіцы, адскочыў ад жалабка вадасцёка і — плюх! — знік у нетрах варонкі трубы.

Мы абое — я і мой невядомы начны прыяцель — замёрлі на краі даху, прыслухоўваючыся.

«Дзынь-дрынь-дзілі-дам!» — звінеў вогненны шарык, пакуль каціўся па жалезнай горцы, а затым выскачыў недзе ля трэцяга пад'езда і — пшык — плюхнуўся проста ў лужыну. Згас.

— Ну вось, — раззлавана выгукнуў мой новы незнаёмы. — Упусціла! Такую зорку!

Ён глядзеў на мяне расчаравана, быццам я ў жыцці не здзяйсняла больш сур'ёзнай правіны, а я на яго — з цікаўнасцю. Гняздо светлых валасоў, рабацінкі, такія яркія, што бачныя нават ноччу, паласаты квяцісты шалік перакінуты праз плячо... Адкуль жа ўзяўся гэты сярдзіты хлопец? Ды і я адкуль узялася? Тут, тут узялася — на даху. Я, нібыта, вышыні баялася, ды і наогул усяго секунду таму проста...

— Новенькая? — здаецца, пра нешта здагадаўся ён, паправіў лямку заплечніка, і я міжволі адзначыла, што ні разу дагэтуль не бачыла, каб такі просты жэст выглядаў так дзелавіта і прафесійна. Працягваючы нясціпла разглядаць яго, я аўтаматычна кіўнула, але тут жа перапытала:

— Прабач, што ты сказаў?

— Адразу відаць, што новенькая, — фыркнуў ён і, развярнуўшыся на пятках, пайшоў па чарапіцы.

Так лёгка і спакойна, быццам ішоў па выкладзеным пліткай тратуары, а не па слізкім жалезным грабеньчыку даху! Мне падумалася, што гэтай хадой — рукі ў кішэні, чаравікі шоргаюць — ён мог бы паспрачацца майстэрствам з самым знакамітым эквілібрыстам у свеце.

— Панабіраюць па абвестках, — не перастаючы, бухцеў ён. — Усё на свеце потым правароняць!

Я тэпала за ім следам на паўсагнутых нагах, расставіўшы рукі для балансу і падстрахоўкі, і ўсё ж

не адчувала ні ценю былога страху вышыні. Ужо нават пачала сумнявацца, што наогул калісьці яе баялася.

— Прабач, — перапрасіла я, дагнаўшы незнаёмца ля самага вільчака даху. — Я не хацела. Я задумалася.

Сказала і сапраўды задумалася. Я не памятала, пра што думала ў той момант. Я нават — ну бывае такое! — не зусім разумела, калі менавіта «той» момант наступіў.

— Такая зорка была! Добрая зорка. Зімовая яшчэ, апошняя. Цяпер такую да наступнага года не дачакаешся, — хлопец ізноў сарваўся ў сваю скруху, але тут жа ўзяў сябе ў рукі. — Добра, што ўжо цяпер прасіць прабачэння.

— Ноч доўгая, — адчуваючы сябе выдатніцай, якая накасячыла, сказала я. — Можа...

— Вось адразу відаць — новенькая, вучыць цябе яшчэ, — перабіў ён. Зірнуў па баках, і ў ягоным позірку прамільгнуў калі не спалох, то насцярожанасць; затым зіркнуў на мяне — ці не заўважыла я гэтага страху — і ўздыхнуў. — Добра ўжо, новенькая, не новенькая, а лішні лавец не перашкодзіць. Завуць цябе хоць як?

— Яна, — назвалася я.

— Жэня, — у тон кіўнуў хлопец.

Ён зверыўся з гадзіннікамі. Сапраўды з гадзіннікамі, у самым што ні на ёсць множным ліку! Цыферблаты — механічныя і электронныя, круглыя